

Мов грізний привид, осені туман
Ляга на воду, на шляхи, на доли,
І в чорні колії доріг вгрузає поле,
Навкруг — вітрів сполоханий капкан.
Переді мною — сірий океан
І крапель незліченні міради —
Це розпачу розбурхані каскади
Беруть тебе у свій могутній бран.
Іду по чорних коліях доріг,
Загублений в холодному тумані,
І видається шлях тобі останнім,
І тільки вітер грає в чорний ріг.
І тільки гордість виміряє крок,
І тільки думка надає ще сили:
"Тебе не всі дощі в путі зросили,
Простуй же далі з вірою удвох!"
Верстай свій путь і мовчки добреди
До батьківського рідного порогу,
Але дерзання не згуби тривогу —
До гробу мітить нам свої сліди.
І не скажи, що путь важку верстав ти,
І не скажи — то був даремний шлях,
Бо скоро-скоро знов по трудних днях
На мандрівну дорогу наvertати.